

wâljas! — Oh poisl hea meel, keik
wallo ârra.

Ma mõtlesin: Mosesse kâst on hir-
motussekš, nago selle iissa kowwa kâssi;
Jõssanda arm on ðnnistussekš, nenda
kui selle emma pehme keel. — Oh
peaks minnule ikka, kui ma saan walla-
tust teinud, ja sellega patto pihho silmi
tulnud, ja süddä wallutab: üks armas
hingekõ tullema, kes omma pehme su-
sannadega moïstakš mind Jeesusse ha-
wade pole juhhatada, kust ellorohhi
wâljakeeb patto ja surmatishwti wâsto.

Salmikenne. „Jõsand, kelle jure
peame meie minnema, sul on igga-
wesse ello sannad.” (Joan. 6, 68.)

„Tulge minno jure keik, kes waewa-
tud ja foormatud ollete, ja minna tah-
han teile hingamist sata. Matt. 11, 28.)

W a n d u j a.

Ma kuulsin kord ühhe perrenaese
wâgga raskeste wanduwa omma sauna-
naese wâsto. Za hûdis sure heâlega
farjudes: „Kurralt wôtko sind ja sinno
lapsed.”

Lapsed ollid wârrawa lahti játnud,
seapõrsad kartowli wâlja peâle peâsnud,
nattuke se ñrivast tuštinud. Saunanaene
nuttis, lapsed hirmo tâis pannid joooks-
ma. Perrenaene wôttis aia teiba, kiš-
sendas: „Oot, oot, ma lõón teid pur-
ruks mahha!”

Mulle tulli hirm peâle, sedda kuul-
des, ütlesin perrenaese wâsto: „Sauna-
naese seapõrsad on sinno wâlja ñriva-
nattoke se tuštinud, agga kurja waimo
sured sead on keik so süddame pôllo
lâbbi ja lâbbi tuštinud. Kuid a sa toh-